



ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ποῦ τὴν γράφει ὁ ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσια ὀγδοήντα τρία,
τρέλλα εἰς τὸν κόσμον καὶ ἀχρηματία.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα
μιά φορά θὰ βγαίνει μόνο.
Συνδρομὴ μὲς 'στὴν Ἑλλάδα
δραχμαὶς ἕξη γιὰ τὸ χρόνο.
Ἀλλὰ γιὰ τὰ ἔξω μέρη
δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ
ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Τρία φύλλα σὰν κρατῆς,
ἕγινες συνδρομητῆς.
Ἐνα φύλλο μιά πεντάρα,
δύο φύλλα μιά δεκάρα.

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ· ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, εἰς τὰς δώδεκα τοῦ Μᾶν,
κι' ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης εἰς τὴν Κέρκυρα θὰ πάη.

Νούμερο ἑπτὰ,
δῶστέ μας λεπτὰ.

Ἄρθρον πολιτικὸν — καὶ διπλωματικόν.

Ἐστὴν Κυβέρνησί μας ἦλθε ἀναστάσις μεγάλη,
ὅλα μας τὰ Ὑπουργεῖα ἄνω κάτω εἶναι πάλι.
Ἐδωσαν τοῦ Καλλιγᾶ μας τὰ παπούτσι' εἰς τὸ χέρι,
καὶ παράσημο καινούριο ὁ Τρικούπης τοῦ προσφέρει,
μήπως ἔτσι τὸν τιμήσῃ καὶ μ' αὐτὸ τὸν καλοπιάσῃ,
κι' ἀπὸ τὴν πολλὴν του φούρκα καμμιὰ ὥρα νὰ μὴ σκάσῃ.

Ὁ Τρικούπης μας ἐμπῆκε εἰς τὰ Οἰκονομικά,
κι' ὁ ἀφέντης ὁ Λομπάρδος εἰς τὰ Ἑσωτερικά.
Τώρα βέβαια 'στὸ κράτος κάτι νέο θὰ γενῇ,
πρῶτος οἰκονομολόγος ὁ Τρικούπης θὰ φανῇ,
γιὰ νὰ 'μπῇ μὲς 'στὸ ρουθόυι τοῦ Παυλάκη τοῦ κοντοῦ,
καὶ ἡ μύτη τοῦ ἀφέντη θὰ νὰ χώνεται πικτοῦ.

Ὅλα ρόδοι θὰ νὰ γίνουν, κι' ὁ στρατὸς μας ὁ γενναῖος
θὰ ν' ἀλλάξῃ, θὰ προκόψῃ, καὶ θὰ γίνῃ ὅλος νέος.
Εἰς τὸ κάθε τάγμα μόνο δυὸ στρατιῶταις θ' ἀπομείνουν,
κι' ὅλ' οἱ ἄλλοι ταγματάρχαι κι' ἀρχιστράτηγοι θὰ γίνουν·
κι' ἂν τῶν Τσοῦσηδων ὁ Τσοῦσης μᾶς ξανάλθῃ καμμιὰ μέρα,
στρατηγούς θὰ ν' ἀπαντήσῃ ἀπὸ πέρα εἰς πέρα.

Ὅχι παίζουμε, θαρρεῖτε... πάνε πιά τὰ χωράτιά,
τὴν μεγάλη μας τὴ φόρα κι' ὁ θεὸς δὲν σταματᾷ.
Εἰς τὸ θέατρο τοῦ κόσμου κι' ἡ πατρίς μας θὰ φανῇ,
κάθε Ἑλληνας ἀρχίζει τὴν οὐρά του νὰ κουνῇ,
κάποιος πόλεμος καινούριος θὰ προβάλλῃ ἑξαινικά,
καὶ ὀγρήγορα σημεῖα θὰ φανοῦν πολεμικά.

Θὲ νὰ 'βγοῦν μεταρρυθμίσεις κι' ἀπ' τὴ μύτη τοῦ Λομπάρδου,
ἡ ιδέαις θὰ κτυποῦνται σὰν τῆς μπάλαις τοῦ μπαλιέρου,
θὰ γεμίσῃ μὲ παράδες τὸ Δημόσιο Ταμεῖο,
καὶ ἀκόμη θὰ νὰ κάμουν 'στὸ Δαφνὶ Φρενοκομεῖο,
καὶ θὰ τρέχῃ καθε βίδα ἐκεῖ ἔξω γιὰ νὰ γιάνῃ,
κι' ἴσως βάλουν ἐκεῖ πέρα ὕπουργο τὸν Δελφινάκη.

Θὰ πικρῇ κι' ὁ Κόσσανάκος, καὶ 'στὸ τόσο πικρῇ
θὰ νὰ ἔχουμε καινούριο πατρικὸ Διευθυντή.
Θὲ νὰ λείψουν τὰ Δελφία, καὶ οἱ λωποδύταις πιά
δὲν θὰ κλέβουνε μὰ τόση φοβερὴ ἀδικοτροπία.
Τέλος πάντων, κυριοί μου, γιὰ νὰ μὴ πολυλογῶ,
ἡ πατρίς μας θὰ νὰ πιάσῃ ἀπ' τὰ νύχια τὸ λαγὸ.

**Ἀπὸ τοὺς φίλους Πατρινοὺς
θαρρῶ πῶς ἔφυγε ὁ νοῦς.**

Κάποιος παληοκαλόγερος 'προφήτεψε 'στὴν πλάσι
πῶς τούτη τὴν Πρωτομαγιά ἡ Πάτρα θὰ χαλάσῃ,
κι' οἱ Πατρινοὶ ἐπίστεψαν εἰς τοῦ μουρλοῦ τὰ λόγια,
καὶ ἄρχισαν τρεχάματα, ψαλμοὺς καὶ μοιρολόγια,
ἐπῆραν ὅλοι τὰ βουνά, ἐκαίγανε λιθάνια,
κι' εἰς κάθε βῆμα ἔκαναν καὶ ἀπὸ μιὰ μετόπισθα,
κι' ἡ ὥρα τῆς καταστροφῆς ἐπρόσμεναν νὰ φθάσῃ,
καὶ 'στὰ καλὰ καθούμενα ἡ Πάτρα νὰ χαλάσῃ.
Κοῖμα 'στῆς Πάτρας τὸ μυαλὸ καὶ τὰ καλὰ τὰ τόσα!
σεῖς, Πατρινοί, τὰ εἶχατε τῶντι τετρακόσα!
Κανέναν δὲν σὰς ἔπαιζε, κανεὶς δὲν σὰς ἔγέλα.
μὰ τώρα βλέπω πῶς καὶ σὰς ἐκτύπησε ἡ τρέλλα,
καὶ ἀπομουρλαθήκατε καθὼς κι' ἐμεῖς οἱ ἄλλοι...
Τί ξαφνικὸ ἀνέλπιστο σὰς ἦλθε 'στὸ κεφάλι;
Μακάρι, φίλοι Πατρινοί, ὁ κόσμος νὰ χαλοῦσε,
μακάρι μὲς 'στὴ θάλασσα ἡ γῆ μας νὰ κυλοῦσε.
μακάρι νάχε ὁ θεὸς αὐτὴ τὴν καλοσύνη,
μακάρι νὰ ἔχανετο ἡ νέα Ῥωμηοσύνη,
μακάρι νάπεφτε φωτιά 'στὴν καθεμίαν πόλι,
μακάρι νὰ πηγαίναμε κατὰ διαβόλου ὅλοι·
ἀλλὰ 'στὰ ἴδια στέκεται ὁ κόσμος ὁλοένα,
καὶ εἶναι τὰ κεφάλια μας μονάχα χαλασμένα.

**Κάποιος ποῦ βγάνει κάλη 'στὴν ἐπαρχία του,
ἔστειλ' αὐτὸ τὸ γράμμα εἰς τὴν κυρία του.**

Σοῦ εἶχα πῆ, ἀγαπητή μου,
πῶς θὰ σοῦ γράψ' ὅσο 'μπορῶ,
κι' ἐκείνη τὴν ὑπόσχεςί μου
τώρα καὶ μόνον ἐκπληρῶ.

Ἐχω τρεχάματα μεγάλα,
δὲν ξέρεις τί καλὰ περνῶ!
'ς ἓνα παληόλογο καββάλα,
καὶ δὸς του τὰ χωρὶά γυρνῶ.

Μὰ οἱ καῦμένοι μου δημόται
μὲ ἀγαποῦν τόσο πολὺ,
ὅπου ἀρχίζουν πότε πότε
νὰ κράζουν ζήτω σὰν τρελλοί.

Τότε 'ς ἓνα βαρέλι' ἀπάνω
τρέχω μὲ θάρρος ν' ἀνεβῶ,
κι' ἓνα λογιῆριο νὰ βγάλω
πῶς βρίσκω κάθε τι στραβό.

Καὶ λέω εἰς τοὺς ψηφοφόρους
πῶς θέλω μιὰ πολιτικὴ
νὰ κυβερνᾷ δίχως φόρους
καὶ δίχως χωροφυλακὴ.

Πῶς ἓνας νόμος ποῦ μ' ἀρέσει
γιὰ 'κεῖνον θεὸ νάγωνισθῶ·
ὅλ' οἱ Ῥωμηοὶ νάναί γε θέσι,
νὰ πέρουν καὶ καλὸ μισθό.

Κι' ἀκόμη θέλω κι' ἄλλο ἓνα,
μὲς 'στὰ δικά τους τὰ χωριά
'στοὺς δρόμους σίδερα στρωμένα
νὰ 'δῶ σὲ κάθε μιὰ μεριά.

Μὲς 'στὰ χωράφια νὰ περνᾷ
γραμμὴ σιδηροδρομικὴ,
κι' ὅποιος 'στ' ἀμπέλι του θὰ πᾶν
νὰν' σιδηρόδρομος κι' ἐκεῖ.

Κι' ἐκεῖνοι μοῦ φωνάζουν οὔρρα!
καὶ μὲ φιλοῦν καὶ τοὺς φιλῶ·
δὲν ξέρεις τί καλὴ φιγούρα
ποῦ κάνω ἅμα ὁμιλῶ.

Μ' αὐτὴ μου τὴν περιοδεία
μὴν ἀμφισβᾷλλης, ἄσπρη χήνα μου,
πῶς 'πῆρα πλεῖα τὴν δημαρχία,
καὶ σὺ θὰ γείνης δημαρχίνα μου.

Σὲ 'λίγο νὰ γυρίσω πρέπει·
μὰ σοῦ τὸ λέω καθερὰ,
δὲν μοῦ μείνει λεπτὸ 'στὴν τσέπη...
— Μοῦ 'φάγαν ὅλο τὸν παρῶ.

Μὲ ὁλόθερμη καρδιά
φίλησέ μου τὰ παιδιά.
Σὲ γλυκασπάζομαι 'στὸ μέτωπό σου
ὁ μέλλων δῆμαρχος καὶ σύζυγός σου.

Στίχους καλοὺς μὰς ἔστειλαν καὶ ἄγνωστοι καὶ φίλοι,
καὶ ὁ Ῥωμηὸς ἀπὸ παντοῦ 'ξεχείλισε μὲ ὕλη·
κι' ἀφοῦ τὸ φύλλο ἔξαφνα εὐρέθηκε γεμάτο,
εἶπε: ἄς μὴν προσμένουμε νὰ ἔβγω τὸ Σαββάτο.
Κουράγιο νάβγω δυὸ φορὰς αὐτὴ τὴν ἐβδομάδα,
γιὰ νὰ μὴν πᾶν ἄδικα ἡ τὴν ἐξουσία.



**Ὁ Καλλιγᾶς ὁ ψουκαρᾶς
πάει καὶ γίνεται ψαράς.**

Κάτω 'στὸ γιάλο, κάτω 'στὸ Φαληρέα,
κάτω 'στὸ γιάλο κοντὴ,
νεραντζούλα φουντωτὴ.

Πᾶμε, κοπελλιαῖς, νὰ κάνουμε παρέα,
πᾶμε μὲ ἀνοικτὴ καρδιά
'στὴ δροσάτη ἀμμουδιά.

Πᾶμε, κοπελλιαῖς, νὰ πιᾶσουμε ψαράκια,
ἀχιβάδες κι' ἀχινούς,
ὦχ! καὶ μοῦφυγε ὁ νοῦς!

Κι' ἂν μισάσπρισαν τὰ μαῦρα μου μουστάκια,
μὰ ψαρεύω 'στὰ γερά
μπαρμπουνάκια τρυφερά.



**Ὁ Παυλάκης ὁ καῦμένος
τραγουδᾷ βασγεστημένος.**

Ἐγέρασα, μαρὲς παιδιά, σαράντα χρόνια ψεύτης,
τῶν δικηγόρων ἤμουνα ὁ λαμπερὸς καθρέφτης,
ἤμουνα σοφὸς Καθηγητὴς καὶ βήτωρ ἑκκουσμένος,
καὶ τώρα πῶς κατάντησα ὁ κκομοιρασμένος!...
'ὦχ! κι' ἄμὰν ἄμὰν, ὁ κκομοιρασμένος!

Θέλω νὰ πᾶ νὰ κοιμηθῶ... ἀφίνω τὰ ταμῆα,
τὰ τόσα ἰσοζύγια καὶ τὴν οἰκονομία.
Θέλω νὰ πᾶ νὰ κοιμηθῶ... ἀσπρίσαν τὰ μαλλιά μου,

καὶ ὁ Τρικούπης ἔβγαλε πῶς 'στρίψαν τὰ μυαλά μου...
'ὦχ! κι' ἄμὰν ἄμὰν, πῶς 'στρίψαν τὰ μυαλά μου.

Ἀφήστε με γιὰ τὸ θεὸ 'λιγάκι ν' ἀνασάνω...
τὸν Ταξιάρχη βάλλετε 'στὰ στήθια μου ἀπάνω,
καπνὸ κομμένο χῶσετε 'στὸ ἐξημό μου στρῶμα,
νὰ πέσῃ νὰ ξεκουραστῇ τὸ ἄρρωστό μου σῶμα...
ὦχ! κι' ἄμὰν ἄμὰν, τὸ ἄρρωστό μου σῶμα.

Μὲ κόλλαις τσιγαρόχαρτο κατὰσπραις σὰν τὸ χλόνι
γιὰ στρῶστε μου προσκέφαλο καὶ χράμι καὶ σεντόνι,
καὶ τὸ κορμί μου τρίψετε ἀπάνω ἕως κάτω
μ' Ἀγρειωργίτικο κρασί καὶ φρέσκο βετσινάτο...
ὦχ! κι' ἄμὰν ἄμὰν, καὶ φρέσκο βετσινάτο.

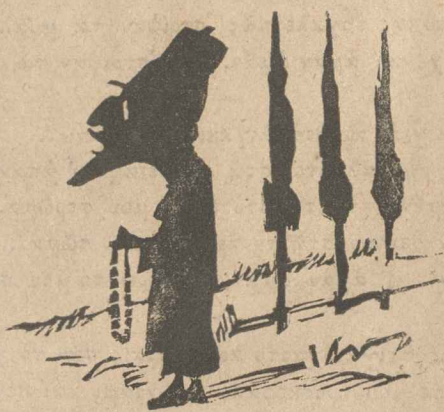
Νὰ κοιμηθῶ γλυκὰ γλυκὰ, νὰ 'δῶ καὶ 'στὸν νεῖρό μου
τὴν Τράπεζα τὴν Ἑθνικὴ γυρμένη 'στὸ πλευρό μου.
'Ἡ ἂν δὲν 'δῶ τὴν Τράπεζα, ἡ ἂν δὲν 'δῶ τὴν Πάγκρα,
νὰ 'δῶ πῶς ἔχω δίπλα μου καμμιὰ Ῥωμῆα ἢ Φράγκια...
ὦχ! κι' ἄμὰν ἄμὰν, καμμιὰ Ῥωμῆα ἢ Φράγκια.



**Ὁ σὺρ Παυλάκης γὰ νὰ γλεντίσῃ,
πάει 'στὴ Βάρη νὰ κυνηγήσῃ.**

Σήμερα εἶναι σκόλη, δὲν ἔχουμε δουλειά,
πέρνω τὸ σουφλεῖκι καὶ πᾶω γιὰ πουλιά.
Στὸ δρόμο ποῦ πηγαίνω γεμάτος μὲ χερά,
βλέπω 'μπροστά μου ἓνα δραγατὴ νταγλαῶ.

— Ποιὸς εἶσαι σὺ, μοῦ λέει, ποῦ τώρα κυνηγᾷς;
— Εἶμαι ἐγώ, τοῦ λέω, ὁ Παῦλος Καλλιγᾶς.
— Σὺ εἶς ὁ στενοβράχης, ὁ Καλλιγᾶς ἐσὺ,
ποῦ ἔχεις βάλλει φόρο ἀπάνω 'στὸ κρασί;
'Στὸ διάολο, μοῦ λέει, κι' ἐκεῖ ποῦ μοῦ μίλει,
ἀρπάζει δυὸ κορώναις καὶ μὲ πετροβολεῖ.
'Στὰ τέσσερα τὸ βάλλω καὶ γένο τὰ βουνά...
Χορστὲ καὶ Παναγιᾶ μου, τὴν γλύτωσα 'φτηνά.



**Ὁ μεγάλος δικηγόρος
γίνεται καὶ ῥασοφόρος.**

Καλογεράκι θὰ γενῶ ν' ἀγιάσω τὴν ψυχὴ μου,
ξεκάνω κάθε σπῆτι μου καὶ κάθε μετοχή μου,
καὶ μ' ὅσα ἀπ' τὴν πούλησι τοῦ εἶναι μου μαζέψω,
μ' αὐτὰ κορίτσια ὀρφανὰ καὶ χήραις θὰ παντρέψω,
καὶ ἀνάμεσα 'στὴν Τράπεζα ἓνα Τσαμὶ θὰ στήσω,
καὶ Δερβισάκι θὰ γενῶ νάλθω νὰ προσκυνήσω.
'Στὸ διάβολο ἢ μετοχαῖς, ἢ δόξα καὶ ὁ ποδόγυρος...
ἀδελφια, συγχωρεῖτε με, καὶ γίνομαι καλόγηρος.

**Ἄλλο πάλι ξαφνικό...
θέατρο Ἀρμενικό.**

Κοντὰ σὲ τόσα θέατρα ποὺ γρήγορα θὰ φθάσουν,
μας ἔρχονται καὶ Ἀρμένιδες νὰ μᾶς διασκεδάσουν.
Μαζὶ μ' αὐτοὺς θάλθοῦν καὶ δυὸ Ἀρμένισαις κυράδες
μὲ νάτζια, μὲ τσακίσματα, καὶ τόσαις νοστιμάδες·
τὸν κύριον Λεμπλεμπιζή Χορχόρ-Ἀγᾶ θὰ κάνουν,
καὶ κάθε Ἐρωτόκριτο Ῥωμὸ θ' ἀποτρελλάνουν.
Θὰ ἦναι ἀριστούργημα αὐτὸ τό κζλοκχῆρι,
θὰ πλημμυροῦν τὰ θέατρα ἀπ' τὸ πολὺ ἀσκέρι,
ἐδῶ γλυκειαῖς Ἀρμένισαις, ἐκεῖ τρελλαῖς Φραντζέζαις,
καὶ τίποτα παραξένο νὰ ἔλθουν καὶ Κινέζαις.
Τόσαις φυλαῖς θ' ἀνταμωθοῦν μὲς 'στὴ 'δική μας σφαῖρα,
ἐδῶ τὸ Ἰπποδρόμιο, ὁ Τσόχας, πᾶραπέρα,
τραγουδιὰ 'στὸν Ἀπόλλωνα, χοροὶ 'στὸν Ποσειδῶνα,
καὶ δὸς του γλέντι καὶ ἀμανὲς ὅπου θὰ πάη γόνα.
'Στ' ἀνάθεμα κακὴ καρδιά, πάντα χαρὰ καὶ κέφι,
ἔλα, μωρέ Λεμπλεμπιζή, καὶ κτύπα μας τὸ ντέφι.
Μὲς 'στὰ 'δικά μας σύνορα εἰρήνη θ' αἰσιλεύει,
γελά σου λοιπὸν, Χορχόρ-Ἀγᾶ, καὶ ἡ μοῖρα μας δουλεύει.

Ἀπ' τὴν Ἀδριανούπολι μοῦ γράφουν πῶς ὡς τώρα
'λησμόνησα μὲς 'στὸ Ῥωμὸ νὰ βάλλω καὶ τὸ χρόνο,
καὶ ἀλήθεια τὸ ἐξέχασα ἕως αὐτὴ τὴν ὥρα,
ἀλλ' ἀπὸ σήμερα καὶ ἐγὼ τὸ ἔτο, σημειῶνω.

Ἔχει μεγάλη σύγχυσι ἡ κεφαλὴ μου πάθει,
μὰ μὴν παραξενεύεσθε γιὰ τοῦτα μου τὰ λάθη,
καὶ ἐδῶ εἰς τὸ Ῥωμαῖκο ἀπ' τὰ πολλὰ μας χάλια
κοντεύουμε νὰ χάσουμε τ' αὐγὰ καὶ τὰ Πασχάλια.

Ἀκοῦστε τί μοῦ γράφει...

ὦ φίλε κύρ Σουρῆ!

Καλὰ τὰ ὅσα γράφεις καὶ ἀστεῖα καὶ μὲ γνῶσι,
μὰ πάλι κἄτι λείπει, καὶ νὰ τὸ συμπληρώσῃ
εἰς φίλος τοῦ Ῥωμηοῦ σου μὲ θάρρος προχωρεῖ.

'Στὸ πρῶτο σου τὸ φύλλο ἀπ' τὴν πολλή σου βία
ἐξέχασες νὰ βάλῃς τὴν ἡμερομηνία·
'στὸ τέταρτο προβαίνει καὶ μ' ἐξυπνάδα φθάνεις,
μὰ πουθενὰ τοῦ ἔτους σημειῶσιν δὲν κάνεις.

Εἶναι μεγάλο σφάλμα!... λοιπὸν νὰ θέσῃς πρέπει
τὸ χίλια ὀκτακόσα καὶ ὀγδοῇντα τρία,
μὲ στίχους ν' ἀραδειάσῃς καὶ τὴν χρονολογία,
καὶ τέλεια τὰ πάντα καθένας νὰ τὰ βλέπῃ.

Ἄν σοῦ φανοῦν οἱ στίχοι Ἐξαρχοπουλικοί,
τὸ ἔχει ἡ ἡμέρα ἡ μελαγχολικὴ.
'Απὸ πρωῒας βρέχει καὶ ὀλονὲν κοιμοῦμαι,
ξυπνῶ καὶ πάλι βρέχει καὶ πάλι χασμουρεῖομαι·
καὶ 'στὸ θυμὸ μ' ἀπάνω
ἀπόφασιν λαμβάνω
τὸν ποιητὴν νὰ κάνω.

Ἐν τῇ τοῦ Εὐρώου πόλει — τῇ Ἀδριανουπόλει,
μηνὸς Μαΐου δύο — τοῦ ὀγδοῇντα τρία,
σὲ προσκυνῶ, ἀντίο! — ὑπογραφή... **καμμεῖα.**

Πρὸς τὸν κύριον Σουρῆ,
μὲς 'στοῦ Παππαλεξανδρῆ
νὰ δοθῇ αὐτὸ τὸ γράμμα
ἀσφαλῶς καὶ ἐν τῷ αἵμα.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο
μὲς 'στοῦ Παππαλεξανδρῆ
εἶναι τὸ τυπογραφεῖο·
συνορεύει μὲ μανδρί,
μὲ τοὺς Ἁγίους Θεοδώρους,
καὶ μὲ κάποιους τερναδάρους.